REDRESAREA SPORTURILOR RĂMASE ÎN URMĂ, SARCINĂ CE NU SUFERĂ AMÎNARE

Anul 1976 este, după cum se știe, anul celei mai mari competiții sportive a lumii — Jocurile Olimpice de vară. Așa cum s-a arătat și la recenta plenară comună a C.N.E.F.S. și C.O.R., toți factorii de răspundere sînt angrenați puternic în desăvîrșirea pregătirii pentru Olimpiada de la Montreal la nivelul cerințelor documentelor de partid. Este o îndatorire patriotică de prim ordin.

Dar nu trebuie să se uite că toate asociațiile și cluburile sportive, federațiile și alți factori cu atribuții în domeniul activității sportive au datoria **să acționeze ferm, cu toate forțele de care dispun, pentru buna desfășurare a ÎNTREGII activități de performanță,** MAI ALES LA SPORTURILE RĂMASE ÎN URMĂ, fie că fac sau nu fac parte din programul olimpic. Este de asemenea o sarcină importantă derivînd din documentele de partid și, ca urmare, din rezoluția Conferinței pe țară a mișcării sportive.

În pagina de față inaugurăm un ciclu de articole pe această temă, în care își vor spune părerea redactorii noștri, sportivii, antrenorii, reprezentanții federațiilor de specialitate, ca și toți ceilalți factori interesați.

CICLISM: MĂSURI FERME, PE UN FRONT LARG

Sportul nostru cu pedale se află de cîțiva ani pe panta descendentă a performanței. Situație îngrijorătoare (mai ales pentru faptul că avem talente, iar ciclismul este bine reprezentat în programul Jocurilor Olimpice) care i-a determinat pe membrii biroului F. R. Ciclism să elaboreze și, deosebit de important, să pună în practică o serie de măsuri menite să ducă la redresarea acestui sport atît de frumos și de util.

Încadrăm măsurile în trei capitole : **secții-sportivi-antrenori; materiale ; calendar competițional.** Iată ce s-a întreprins :

SECȚII-SPORTIVI-ANTRENORI. Pornindu-se de la necesitatea întăririi organizatorice a secțiilor de ciclism din cluburi și asociații, F.R.C. a analizat multilateral, în spirit critic exigînent, activitatea lor din ultimii ani. S-a insistat pe **modul necorespunzător în care o seamă de antrenori au condus procesul instructiv-educativ, pe producția slabă** (mai ales calitativ) **pe care au asigurat-o sportului cu pedale, pe lipsa de preocupare pentru educarea sportivilor.** În analiza comportării rutierilor și pistarzilor s-au avut în vedere conștiinciozitatea acestora în pregătire și perspectivele pe care le au de a obține rezultate la nivelul investițiilor. MĂSURI : înlocuirea antrenorilor necorespunzători cu cadre tinere (absolvenți ai I.E.F.S. sau ai cursurilor post-liceale de antrenori), eliminarea din secții a sportivilor lipsiți de atașament față de sportul cu pedale (socotindu-l doar un mijloc de căpătuială) sau care nu au perspective (lipsiți de calități, vîrstă înaintată, necorespunzători din punct de vedere medical ș.a.m.d.), obligativitatea unei selecții pe baze științifice (testarea calităților și examen medical), supravegherea — de către organele tehnice ale federației — și îndrumarea antrenorilor pentru desfășurarea unui proces instructiv-educativ pe baze științifice, la nivelul exigențelor internaționale, fixarea unor sarcini de plan pentru antrenori (legate de cantitatea și calitatea muncii, obținerea performanțelor, selecționarea și promovarea sportivilor talentați) care să stea la baza aprecierii activității lor, instituirea unor norme de progres minim pentru alergători (neîndeplinirea lor urmînd să ducă la scoaterea din activitate).

MATERIALE. Se procedează la verificarea inventarului secțiilor (imputîndu-se celor vinovați lipsurile din magazii) și la dirijarea preferențială a materialelor (biciclete, baieuri, piese) îndeosebi spre secțiile care dovedesc — prin rezultate — că merită să fie dotate. Au fost create, de asemenea, normative pentru delimitarea materialelor ce pot fi folosite de juniori și seniori, iar sumele din bugete vor fi cheltuite sub directa supraveghere a F.R.C., numai în funcție de necesitățile reale și numai dacă investiția asigură eficiența la nivelul cerințelor.

COMPETIȚIONAL. A fost reașezat calendarul competițional : eliminarea întrecerilor internaționale (peste hotare) costisitoare și fără foloase evidente (pregătire, experiență, performanțe), includerea etapelor de contratimp individual în toate întrecerile, revederea regulamentelor competiționale.

Măsurile — bine gîndite, capabile să asigure redresarea ciclismului românesc — pot deveni eficiente numai în condițiile în care biroul federal, tehnicienii federației și activiștii cu experiență vor urmări continuu îndeplinirea lor. Antrenorii și cicliștii au datoria să renunțe la comoditatea care le-a caracterizat activitatea în ultimul timp, să renunțe la „excursii" pe banii federației, la obiectivele lipsite de interes pe care și le fixează de obicei. Talentul sportivilor, capacitatea antrenorilor și — mai ales — investițiile care se fac anual în ciclism obligă întreaga familie a sportului nostru cu pedale la o intensă muncă de punere în valoare a potențialului, la obiective stimulatoare și — în ultimă instanță — la performanțe onorante.

Hristache NAUM

DE CE NU AVEM JUDOKA DE VALOARE INTERNAȚIONALĂ ?

Cu doi ani în urmă, cînd la campionatele europene de la Londra un judoka român (Iacob Codrea) se clasa pe locul 5, tehnicienii au crezut în primele semne ale afirmării judo-ului din țara noastră în arena internațională. În perioada care a urmat, unii sportivi selecționați pentru diferite turnee — oficiale sau nu — au reușit să obțină cîteva rezultate meritorii. Așa, de exemplu, la prima ediție a campionatelor balcanice (anul trecut, la Istanbul) trei din cele cinci titluri la „individuale" au revenit sportivilor români. A fost doar un foc de paie. Cînd aceștia s-au prezentat la campionatele europene și mondiale — autentice criterii de apreciere a valorii internaționale — ei au fost eliminați din competiții în primul tur sau — în cazuri de excepție — în cel de al doilea și aproape toți prin ippon *(infringere înainte de limită) !*

Ar fi fost timpul (după aproape 8 ani de la înființarea federației) ca măcar cîțiva din cei peste 13 000 de sportivi legitimați să bată mai deciși la porțile consacrării, să obțină rezultate competitive pe plan internațional. Totuși, ei nu se numără printre protagoniștii confruntărilor de amploare și nu au o valoare internațională ridicată. Care sînt cauzele acestei stări de fapt ? Federația s-a străduit, lăudabil, să organizeze cursuri de perfecționare a antrenorilor, invitînd specialiști cu reputație din U.R.S.S., Japonia, R.P.D. Coreeană și Cehoslovacia. Cu toate acestea, nivelul pregătirii tehnice a antrenorilor noștri — cum ne mărturisea cu amărăciune secretarul general al federației, A. Muraru — este încă departe de cerințele actuale. Din cei 143 de antrenori care își desfășoară activitatea în secțiile judo, doar M. Botez *(Rapid Arad),* Gh. Donciu *(Dinamo București),* Al. Vasile *(Dinamo Brașov),* O. Bucur *(C.S.M. Sibiu),* I. Gall *(Constructorul Miercurea Ciuc)* și C. Bordea *(Politehnica Iași) depun interes pentru a ajunge la standardul cerut. În rest, pînă la 143...*

Tehnica deosebit de complicată a acestui sport, cu zeci și zeci de procedee, fiecare dintre ele cu multiple variante de atac și apărare, presupune intensă pregătire din toate punctele de vedere. Or, în marea majoritate a secțiilor se fac doar două-trei antrenamente pe săptămînă... Amintind de activitatea din secții (în număr de peste 170, afiliate la federație), subliniem că numai cîteva au sportivi selecționați în loturile reprezentative.

Lipsa individualizării tehnico-tactice și necunoașterea unui număr suficient de procedee tehnice mențin pe sportivii fruntași la un nivel scăzut. În plus, desființarea unor secții cu tradiții (Metalul Roman, Rapid București — de trei ori campioană a țării la echipe de seniori și o dată la juniori — I.O.R., Metalul Buc., Știința Mediaș ș.a.) au redus considerabil posibilitățile de selecție pentru lot. Chiar și inscrierea în concursuri a unor tineri care nu cunosc noțiuni elementare provocînd accidente unor judoka din loturile reprezentative, împietează dezvoltarea acestui sport.

Iată cîteva probleme ce merită să stea în atenția tehnicienilor, de rezolvarea lor depinzînd în mare măsură progresul celor mai buni judoka din țara noastră.

Costin CHIRIAC

ÎN CIUDA NUMEROASELOR RECORDURI — HANDICAPUL SE MENȚINE

Performanțele înotătorilor fruntași doar rareori competitive pe plan internațional

Este bine știut că, mai ales în ultimii 10 ani, ritmul de creștere a performanțelor înotătorilor din întreaga lume impresionează realmente pe specialiști. Și în activitatea internă din țara noastră constatăm, invariabil, la fiecare bilanț, o îmbunătățire continuă a recordurilor. Mai mult, la finele anului 1975 am înregistrat o nivelare a ritmului nostru de creștere cu cel internațional. Diferența însă dintre valoarea recordurilor europene și mondiale, pe de o parte, și a celor românești, pe de altă parte — și unele și altele în dinamică — rămîne staționară. Este și motivul pentru care înotul românesc, deși dispune de o serie de tinere talente cu reale perspective, nu prezintă la începutul acestui an nici măcar un singur nume pe lista candidaților olimpici.

Pentru nivelul actual al natației românești, faptul că echipele de juniori și seniori (pentru prima oară împreună) au cîștigat întrecerile balcanice, iar pe plan individual **Anca Groza** și **Marian Slavic** s-au impus într-o serie de competiții de valoare medie merită a fi relevat. La acestea am mai adăuga și amănuntul că 1975 a reprezentat pentru înotul românesc un an deosebit : 37 de recorduri de seniori (Anca Groza — 12 și Daniela Georgescu — 8 au avut cele mai substanțiale contribuții) și alte 36 de juniori (cele mai multe stabilite de sportivi de 14 ani sau mai tineri).

Progresul campionilor noștri și mai ales al tinerilor înotători trebuie pus în primul rînd pe seama unei îmbunătățiri a calității antrenamentelor, precum și a modului în care acestea sînt organizate. Într-o serie de secții **(Dinamo, Crișul Oradea, Petrolul Ploiești, Sc. 54 București)** s-a putut constata, prin comparație, o mărire substanțială — de ordinul kilometrilor parcurși săptămînal — a volumului de repetări în antrenament. După cum se vede, acest lucru nu este însă suficient pentru ca performanțele înotătorilor români să devină tot mai competitive pe plan internațional.

Urmărind în permanență pregătirile sportivilor fruntași, atît în perioadele precompetiționale, cît mai ales dinaintea unor concursuri importante, antrenorul federal **Tiberiu Manteanu** a constatat în continuare existența unor deficiențe, pe care le-am grupa în felul următor :

a) **volumul crescut al repetărilor nu este dublat și de o intensitate corespunzătoare, fapt care reduce simțitor eficiența efortului depus de sportivi ;**

b) **lipsa de varietate în planul lecțiilor de antrenament. S-a constatat că mai mulți înotători fruntași execută un număr prea mare de repetări în procedeul de bază (de pildă, de 30 × 100 m) și cu mult mai puține repetări în alte procedee tehnice, fapt care poate fi dăunător în anumite situații ;**

c) **insuficientă disciplină în pregătire, absențe de la antrenamente** (Z. Oprițescu, E. Almer, D. Wetterneck) **care au dus automat la excluderi din loturile reprezentative ;**

d) **lucru insuficient pe uscat pentru dezvoltarea forței, rezistenței, mobilității, cauză care explică valoarea mai slabă a recordurilor pe distanțe mai mari de 100 m, în toate procedeele.**

Pe lîngă cele enumerate mai sus, am mai adăuga cîteva elemente care influențează ritmul de creștere al rezultatelor. Sportivii de la **Sc. sp. Reșița** sau **Crișul Oradea**, două secții de frunte în natația românească, se pregătesc în aceleași condiții existente și în urmă cu 10 ani (!). La **Petrolul Ploiești**, o altă pepinieră a campionilor, înotătorii (marea majoritate elevi) reușesc doar rareori să facă mai mult de un antrenament (90 de minute) pe zi. În sfîrșit, la **Dinamo** și **Steaua**, cluburi care asigură în fiecare an cea mai mare parte din componenții lotului, nu sînt rezolvate pe deplin problemele pregătirii în sezonul rece. Iată, deci, o serie de aspecte care continuă să mențină nivelul scăzut (în general) al performanțelor și necesită analize atente în fiecare colectiv, urmate de măsuri corespunzătoare.

Adrian VASILIU

Luptă la panou ? Iată o imagine care dovedește cît de puțin sînt preocupați jucătorii divizionari de un element de bază al jocului modern. Din cei 10 jucători ai echipelor I.E.F.S. și C.S.U. Brașov, doar doi urmăresc mingea revenită din panou

REVITALIZAREA VOLEIULUI PRESUPUNE MUNCĂ ȘI PASIUNE

Fără îndoială, voleiul românesc traversează o acută perioadă de insatisfacții, reflectată atît de comportarea echipelor naționale (juniori, seniori) în competițiile internaționale cît și de forma manifestată de formațiile divizionare în cadrul campionatelor naționale. Cauzele acestei stagnări, dacă nu chiar o rămînere în urmă față de cerințele voleiului mondial, sînt multiple, ele vizînd o arie largă de probleme.

În primul rînd, se impune constatarea că s-a neglijat o foarte lungă perioadă de timp baza performanței, ceea ce a dus, spre exemplu, în cazul fetelor, la situația paradoxală ca din trei generații (1956, 1957, 1958) care ar fi trebuit să furnizeze tocmai acum elementele de valoare, să nu poată fi selecționată decît **o singură voleibalistă** (Irina Petculeț) care oferă mai multă certitudine. Și nici la băieți nu este mare deosebire. Aceasta este urmarea, pe de o parte, a slabei activități de îndrumare și control la nivelul juniorilor, iar pe de alta a lipsei unei baze corespunzătoare pregătirii de performanță (forme organizatorice, condiții materiale, competiții etc.). Antrenorii care lucrează în acest domeniu se limitează la o masă mică de practicanți, procesul de selecție și de atragere a tineretului spre acest sport fiind din ce în ce mai neglijat. Un exemplu în acest sens — și nu este singurul — îl constituie și faptul că echipa feminină a clubului Rapid nu este înscrisă în campionatul de juniores. În același timp, însă, am observat, la cei ce au obligația de a controla și îndruma pe tehnicienii care lucrează cu juniorii, o lipsă de fermitate față de acest fenomen, o exigență redusă.

Este evident, deci, ca defecțiunile ce se manifestă la eșalonul juniorilor să se reflecte în timp și asupra echipelor de seniori. S-a afirmat de nenumărate ori că evoluția formațiilor divizionare A și B nu este de calitate. Pentru titlu luptă, cu mici excepții, aceleași echipe, pentru retrogradare se află în dispută, mai totdeauna, formațiile nou promovate, în timp ce celelalte „beneficiază" de o acalmie totală. Aceasta este însă și urmarea lipsei de voleibaliști, multe garnituri neputînd să dispună decît cu greutate de un lot de 12 jucători (C.S.M. Sibiu, Olimpia, Rapid, Știința Bacău — feminin, C.S.U. Galați, Viitorul Bacău, I.E.F.S. — masculin). De asemenea, unele centre care deveniseră recunoscute ca furnizoare de elemente de perspectivă au intrat într-un supărător anonimat. În această direcție se înscriu, cu deosebire, Cluj-Napoca și Timișoara, care au mari posibilități de selecție și de afirmare a jucătorilor — atît la masculin cît și la feminin —, aici activînd și echipe divizionare în primul eșalon. Dar, din nou, indiferență. Excepțînd campionatul, cu lupta sa pentru titlu sau retrogradare, ori eventualele participări în „C.C.E." sau „Cupa cupelor", celelalte competiții sînt tratate cu un supărător dezinteres. Spre exemplu, „Cupa federației", creată tocmai în scopul de a asigura o activitate competițională și de a pregăti mai bine echipele, nu se bucură de audiența necesară, ea devenind o întrecere care nu contribuie, cel puțin prin modul actual de desfășurare, la ridicarea nivelului calitativ. Atunci ?

Așa cum precizam, cauzele stagnării voleiului nostru sînt numeroase, ele vizînd domeniul tehnic și organizatoric. Este greu să le analizăm pe toate într-un singur articol. În același timp, nu putem încheia, fără să adăugăm că, nu în ultimul rînd, printre aceste cauze se află și pasiunea din ce în ce mai scăzută cu care muncesc antrenorii și sportivii. Nu se poate neglija nici faptul că în această direcție și forului de specialitate îi revin o serie de răspunderi însemnate.

Comportarea echipelor naționale la ultimele competiții de anvergură, ca o reflectare a situației generale, trebuie să ducă la analize de fond și la schimbări structurale care să permită în cele din urmă revitalizarea voleiului și să conducă spre rezultatele de valoare mult așteptate de toți iubitorii acestui sport.

Emanuel FĂNTĂNEANU